

BARRY

JIBBE WILLEMS 19 MAART 2010

*Als koeien met hun koppen naar de grond gebogen en met hun blik altijd omlaag
grazen ze hun tafels leeg, zich volstoppend en elkaar bespringend, en in hun begeerte
naar steeds méér trappend en stotend met horens en hoeven van staal
doden ze elkaar uit onbevredigdheid, omdat ze met onechte en vergankelijke dingen
het vergankelijke deel van zichzelf vullen, dat niets vasthoudt.*
Plato, Politeia 586 a-b

BARRY –

Ik zou nu moeten beginnen.
Ik zou nu moeten beginnen
met een 'Hooggeëerd publiek!'
en u vleien en verleiden,
een glimlach op uw grimas
tevoorschijn toveren.

Ik zou voor korte tijd
uw dagelijkse ernst doen smelten
en uit uw zwaar ommuurde hart
het kind tevoorschijn halen
dat nog tot vreugde en verwondering in staat is.

Dat is wat ik doe.
Ik ben een clown.
Een goede.

Maar ik heb er geen zin meer in.

Hopla. Toet.

Ik heb de waarheid gezien.
En na de waarheid valt de lach me zwaar.

Tot gisteren nog zou ik het grauw waar u in ploetert
vanaf het moment dat de wekker gaat
tot de seconde dat u uw ogen weer mag sluiten
op laten lossen in het helder witte stralen
van een bloot gegrijnsd gebit
en ogen waar de pret uit glimt.

Ik zou de rimpels die de zorgen
in uw voorhoofd hebben vastgebeiteld
teder wegmasseren
en u de jaren teruggeven
die u met piekeren verloren hebt.

Want ik ben een clown
ik straal op u neer
vanaf de Olympus van de lach
ik neem uw lijden in mijn handen
en vouw er een ballonhond van.

Maar ik ben de lach voorbij.

Hopla. Toet.

Ik zou u mijzelf schenken
als een goede wijn
en daarmee uw ziel verwarmen.

Want ik ben een clown
de wonderbaarlijke
ongeëvenaarde,
niettegenstaande,
BARRY DE CLOWN.

En dat is dus Barry, ja?
BARRY.

Want er zit er altijd eentje tussen
meestal een *kind*
zo'n onafgemaakt stuk mens
zo'n hulpeloze schijtmachine
dat trillend van de opwinding
zijn vieze vinger uitstrekt
en krijst: "BASSIE! HET IS BASSIE!"

En zo heet ik niet.
Zo heeft mijn moeder mij niet genoemd.
Daar heb ik niets mee te maken.

Bassie [*spuugt*]

Bassie is geen clown.
Dat is een genetisch ongeval.
Een tumor met een terminale rode neus.

Bassie [*spuugt*]

Dat heeft niets met mij te maken.

Dat heeft geen talent, geen opleiding,
geen stijl, niveau of hart,

dat heeft een pruik opgezet
en elke clown een slechte naam bezorgd.
't Is geen beschermd titel, hè?
Zou het moeten zijn, is het niet.

Bassie [*spuugt*]

Dat heeft de kunst uit de clown gehaald
en er *entertainment* van gemaakt
en *entertainment* is de dood van alle kunst.

Bassie [*spuugt*]

Ik kan er niet meer tegen.

Ik ben hier om de mensen schoonheid te brengen
en de mensen roepen LAAT ONS LACHEN
Ik ben hier om de mensen troost te brengen
en de mensen roepen LAAT ONS LACHEN
Ik ben hier om de mensen genade te brengen
en de mensen roepen LAAT ONS LACHEN

Maar de clown lacht niet meer.

Hopla. Toet.

Vraag de Rus naar een clown
en hij noemt de groten der aarde;
Karandasj! Nikoelin! En Popov!
De Italiaan glimt van trots
om de commedie dell'arte,
Arlecchino, Colombina, Pantalone!
Ieder jaar verzamelen Augusten
van over de hele wereld
zich bij het graf van Grimaldi
om in volmaakte stilte
hun respect te betuigen.

Dat gáát ergens over.
Dat is meesterschap.
Eeuwenoude tradities
van volkeren die begrijpen
dat de lach niet licht op te vatten,
maar een serieuze aangelegenheid is.

Je kan de mate van beschaving
aflezen aan de clowns
die een volk in zijn midden heeft.

En wat hebben wij in ons midden,
wat is het centrum
van onze culturele zwaartekracht?

Bassie [*spuugt*]

Een vadsige pedofiel.
Pedofiel, ja.
Wat hij met kinderen doet
dat is geen vermaak
dat is verkrachting.

Bassie [*spuugt*]

Dat heeft het hart uit de clown gezogen
en het enige dat overblijft is de holle lach
de echo van een groot en gapend niets.

LAAT ONS LACHEN
De mensen zien een clown en roepen
LAAT ONS LACHEN
uit hun verwrongen koppen krijst het
LAAT ONS LACHEN
de mensen zijn het zelf verleerd
LAAT ONS LACHEN
ze zijn verdroogd en dor van binnen
LAAT ONS LACHEN

En ik, ik ben een clown
als ik het volk hoor roepen om de lach
dan moet ik antwoord geven.

Want dat is wat ik doe.
Ik beheers de lach tot in de puntjes.
De lach die als een kogel inslaat,
die geen beroep doet op de rede
maar meteen de ingewanden raakt.
De lach die zich naar binnen dringt
en met geweld de leegte vult.
Zoveel lach wordt niet bedwongen
dat stoot met kracht naar buiten.

Dat is geen vermaak.
Dat is geen *entertainment* [*spuugt*].
Dat is vervulling.
Een echte lach is schoonheid.
Een echte lach is troost.

Een echte lach is genade.

Want een lachend mens,
een werkelijk lachend mens,
die voelt geen pijn.

Zoals we onze ogen niet open kunnen houden als we niezen,
zoals we niet kunnen plassen terwijl we klaarkomen,
zo kunnen we de pijn niet voelen als we lachen,
werkelijk lachen.

In een echte lach is er geen plaats voor de ellende,
met zijn gekromde trappelpootjes en zijn vieze nagels,
een echte lach vult de mens, ons, met genade.

Niet meer.
Ik ben de lach voorbij.
Ik lag te slapen – maar nu ben ik klaarwakker.

Hopla. Toet.

Archimedes lag in bad
toen zijn inzicht bovendreef.
Newton zat te doezelen
onder een appelboom.
Ik ben met geweld
tot nieuw besef gekomen
geen droom die tot mij kwam
of engelengezing
maar een botsing
en het kneuzen van mijn vlees.

Ik ben aangereden.

De waarheid is tot mij gekomen
in de vorm van een vetschort
op een scootmobiel.

Een vormeloze klont vleesweefsel
die te dik is om zich door middel van
spierkracht voort te bewegen
en zo het lopen verleerd is.

Een boterberg met in haar kielzog
een troep geboorteafwijkingen,
verwekt en gedragen
in roes van alcohol en nicotine
met hoge voorhoofdjes

en zwijnenooogjes.

Je vraag je af hoe dat soort zich reproduceert.

Je zou het nog niet nemen als het gedrogeerd
in een kelderbox ligt vastgeketend
en jij nèt na negenjarig krijgsgevangenschap
uit de jungle van Birma bent ontsnapt.
Je gaat nog liever terug de bamboekooi in
dan dat je de druipsteengrot
van dat levende littekenweefsel betreedt.

Dat soort dat alleen knort of krijst.
Dat geen coherente gedachte onaangetast
over de zurig samengeperste lipjes krijgt.

Een minderwaardige diersoort
dat het geslacht tegen elk warm oppervlak drukt
en zich vermenigvuldigt
als een bacteriële besmetting.

Dat soort krijgt geen kinderen
dat krijgt seksueel overdraagbare aandoeningen op pootjes
wandelande pleidooien voor gedwongen geboortebeperving.

En ik doe niets.
Ik lóóp daar alleen.
Ik overpeins mijn eigen overpeinzingen
en val daar niemand mee lastig.
Volmaakt in harmonie
met de wereld om mij heen
tot dat menselijk weekdier
me in de schenen rijdt
in een hoek drukt
en naar me gaat zitten staren.
Alsof het er een idee uit wil poepen
dat als een heel zwak lampje
aan het einde van een kilometerslange tunnel brandt.

En om mij heen dromt haar kudde mislukte nakomelingen
alsof ze na de bevalling het verkeerde stuk vlees
aan de doberman heeft gevoerd
en de placenta's op heeft gekweekt.

Ze gluren naar me
het wantrouwen spat uit hun toegeknepen oogjes
tot één van haar dochters
niet ouder dan acht

maar opgemaakt als een ervaren eurohoer
d'r bek opentrekt en begint te krijzen:
"BASSIE! HET IS BASSIE!"

En zo heet ik niet.
Dat ben ik niet.
Daar heb ik niets mee te maken.

De andere ternauwernood
aan de breinaald ontsnapte
chromosoomdefecten
beginnen ook te gillen.

"BASSIE! BASSIE! BASSIE!"

Op dat moment denk ik nog
dat deze onaangename situatie
uit de weg geruimd kan worden
met de redelijkheid van argumenten.

Dus ik zeg, nee mevrouw,
ik ben geen Bassie [*spuugt*].
Ik ben Barry. Barry. Rrrrrrr.
Ik heb het vak geleerd in Rusland
onder een strak regime
van discipline en ontberingen.
Ik heb naakt door de sneeuw van Siberië geploegd
met enkel een rode dopneus
en schoenen in maat vierenvijftig
om mij te beschermen tegen de kou.
Ik ben een vakman. Een kunstenaar.
Het fotonegatief van Bassie [*spuugt*]
die ik als een mislukte klats hondenkots beschouw
en een langzame marteldood toewens.
Dus als u uw vervoermiddel
een paar centimeter
uit mijn persoonlijke levenssfeer wilt verwijderen
en uw kinderbijslagjes terug wilt fluiten
dan kunnen we ieder ons weegs gaan
en vergeten wat er hier gebeurd is.

Maar ze wijkt niet.
Haalt haar neus op.
Rochelt, spuugt en zegt
"Doe niet zo flauw. Bassie."

BARRY!

“Ken mij ‘t schele, je bent ‘n clown.
Doe es iets leuks.”

Haar zwerm met zuurstofgebrek behepte
postnatale abortuskandidaten
raakt door het dolle heen
springt op en neer en krijst
LAAT ONS LACHEN
LAAT ONS LACHEN
LAAT ONS LACHEN

En ik vind
je kan een eindje meegaan in een misverstand
je kan een klein stukje
over je heen laten lopen
als dat de lieve vrede
van het grotere geheel waarborgt.

Maar ergens is er een grens bereikt.
Ergens is er een punt dat je zegt
tot hier, en niet verder.

En ja, ik hou er principes op na
omdat ik vind dat je moet proberen
boven jezelf uit te stijgen
en zoals ieder weldenkend mens
vind ik geweld
iets dat zoveel mogelijk vermeden moet worden.

Maar ik vind ook dat als het een lagere levensvorm betreft
je het dan geen mishandeling kunt noemen.

Dus ik zeg, iets leuks?
U wilt iets leuks?
Vindt u dit leuk?

En ik druk mijn elleboog
met kracht
in de opening
waar haar geluid uit komt.

Hopla. Toet.

Of het nou door de suiker komt
door de liters frisdrank die ze dagelijks
als ontbijt tot zich neemt,
of door een kalkgebrek
dat veroorzaakt is

door een persoonlijke afkeer van zuivel;
mijn elleboog breekt door haar tanden
als een sloophamer door een gipswand.

Terwijl haar gebit verkrumelt
zakt de vormeloze massa mens
op haar scootmobiel ineen.

Even is het stil.

Een weldadige stilte
waarin ik heel zuiver
mijn plaats op deze planeet zie
en het lot dat het leven
voor mij in petto heeft.

En dan stort haar roedel wolvengebroid
zich met blikkerend gebit
en zwarte nagels op me,
slaat de adem uit mijn lijf.

...

Zeepaardjes die in een gevaarlijke situatie terecht komen
weten soms niet of ze moeten vechten of vluchten
dan raken ze zo verward dat er kortsluiting ontstaat
en ze in slaap vallen.
Wanneer ik onder die kluwen giftige kinderen lig
ben ik een zeepaardje – ik val in slaap.

Maar nu ben ik klaarwakker.

Ik ben ontwaakt in een nieuw licht.
En in dat licht zie ik haarscherp
dat de lach ons geen genade brengt.
Dat de lach ons niet kan redden.

Hopla. Toet.

Kijk maar eens goed naar de clown
deze neus is een bloedneus
deze huid wit van schrik
deze ogen niet opgemaakt maar dichtgeslagen
deze lippen niet geverfd maar gezwollen.

Dit gezicht is geen masker meer
dit gezicht is het gezicht
dat het volk in de ogen heeft gekeken

en de waarheid heeft gezien.

Het is tijd om deze clown serieus te nemen.
Want ik breng een waarschuwing.

Wanneer het rommelt in de ingewanden van de aarde,
en een beving langzaam aanzwelt
stuurt de ether een frequentie door
een waarschuwing in radiogolven
die niet door mensen, alleen door beesten wordt gehoord.
Deze frequentie heet de zwarte ruis.

Ik ben de zwarte ruis.

Zit u nog lekker? Comfortabel?
Behaaglijk in de warmte van uw buurman?

En waarom niet.
We zijn hier onder elkaar.
We kunnen rustig adem halen
ons hier nog even veilig wanen.

Want wij, wij zijn het volk ontstegen,
dit gaat niet over ons.
Wij zijn het puikje van de zalm.
Wij zijn kunstminnaars, cultuursnuivers.
Wij eten geen sla, maar rucola.
Wij zijn bewust.
Wij zijn geëngageerd.
Wij weten wat er speelt in de wereld om ons heen.
Wij zijn politiek correct.
Wij zijn intellectueel superieur.
Al zullen we dat nooit hardop zeggen,
wij kijken wel uit
het zal eens in het verkeerde oor terecht komen,
wij weten dat alles consequenties heeft.
Wij zijn de elite.
Wij zijn het weldenkende deel der natie.
Wij denken gedachten die het concrete overstijgen.
Wij denken verder dan de vervulling van onze eerste behoeften.
Wij snappen een metafoor zonder dat die uitgelegd hoeft te worden.
Wij kennen de regels van het spel der ironie.
Wij begrijpen dat de vraag belangrijker is dan het antwoord
en dat een antwoord geen eeuwigheidswaarde heeft
omdat de waarheid, als die al bestaat, altijd in het midden ligt.

Maar nu zijn wij onder elkaar,
wij mogen onze maskers afzetten

wij mogen rustig adem halen.
We mogen ons nestelen in onze stoelen,
ons comfortabel maken op het getuigenbankje
we mogen toekijken, met de handen in de zakken,
zodat ze niet vies worden.
Wij mogen ons nog even veilig wanen.

Maar wij zijn ten dode opgeschreven.

Want het volk kruipt naar ons toe, sluit ons in.
Wij kunnen het niet op afstand houden.
Wij kunnen niet veilig in ons reservaat verblijven.
Wij kunnen ons niet verstoppen door onze ogen dicht te doen.
Het volk rammelt aan de poorten van onze ivoren torens.
Het volk zaagt aan de poten van onze leerstoelen.

Ik heb ze zien komen.

Ik heb mij jarenlang begeven
in de krochten van de maatschappij,
in de schaduwen van de samenleving
op de plekken waar het gevaar lurkt.

Ik heb de kinderfeestjes afgeschuimd,
ben op de braderieën en partijen geweest,
op de vrijmarkten en tussen het straatrumoer.

Ik heb het volk geobserveerd
ik heb het stadium na stadium
terug de evolutie in zien kruipen.
Ik heb het steeds minder horen zeggen
en steeds harder horen schreeuwen.

Het schaap.
Het kuddedier.
Het volk. [*spuugt*]

Het woont langs de snelwegen
aan de randen van de stad
en in de sociale huurwoningen.
Het strompelt ons centrum in,
het krast met zijn nagels
aan de cementlaag van onze beschaving.
De barbaren staan aan de poorten
en wij hebben de deur open laten staan.

Ik heb de minachting van het volk zien groeien
als een gifdamp walmt het uit zijn poriën.

De minachting voor alles
dat boven zijn begrip uitstijgt
de minachting voor mensen
die wel weten wat schoonheid is.
Niet het glimmen en glitteren
van spiegeltjes en kraaltjes
maar de schoonheid van de poëzie,
de kunst, de diepere gedachte.

Het volk. [*spuugt*]

De kleine mensen
met hun kleine gedachten
die van de piramide van Maslov
af zijn gedonderd
en zich rond de basis scharen
om onze fundamenten weg te knagen.
Knagen, slapen, neuken,
dat is hun invulling
van de leegte.

Wij staan aan de rand van een oorlog,
een oorlog van ons tegen de anderen,
een oorlog van wij tegen zij
en zij staan voor, zij staan mijlenver voor.

Dus het spijt me als u dacht de lach te krijgen
een paar hapjes clown om de dag door te komen
het spijt me, maar de lach is machteloos.

Laat ik maar eerlijk zijn;
ik spuug op ons.

Hopla. Toet. De clown spreekt.

Als u zich nu bedenkt,
als u weg wilt, voor de val dicht klapt,
u bent vrij om op te staan en op te rotten.

U staat niet op, u blijft zitten.
U denkt dat het niet over u gaat.
Misschien over uw buurman,
of over die mensen waar u wel eens over hoort praten,
maar die u in het echt nooit tegen hoeft te komen.

Wij zijn maar getuigen,
neutrale toeschouwers.

Wij zijn onpartijdig
en gebruiken onze onpartijdigheid
als argument om op onze reet te blijven zitten.
Wij geloven dat een dader
altijd ook een slachtoffer is
en dat er in het slachtoffer
altijd iets van dader schuilt.
Wij zijn de getuigen met de handen in de zakken
zodat er geen bloed aan komt te kleven.
Wij zijn de getuigen die denken dat twijfel
hetzelfde is als een afgewogen oordeel.

Het spijt me.
Maar in een oorlog zijn er geen getuigen.
Er zijn daders en er zijn slachtoffers.
Het wordt tijd te bedenken
in welk kamp we willen zitten –
die van het willoze slachtoffer
dat zich aan zijn onschuld vastklampt
terwijl het mes zijn hals doorsnijdt,
of durven we dader zijn
strijdend tot de laatste man
tot de overwinning of de dood.

Afzijdig blijven is geen optie.
In de dictatuur van het volk
zijn niet de verraders het gevaarlijkst,
het zijn de getuigen.
De mensen die niet handelen
wanneer ze moeten handelen.
De mensen die hun oren sluiten
wanneer je ze om hulp vraagt.
De mensen die hun ogen sluiten
wanneer je hun blik zoekt.

Wij staan aan de rand van de oorlog

Ik heb gezien hoe het volk trappelt
hoe het in hordes klaar staat
ons onder de voet te treden
ik heb het zijn messen zien slijpen
en zien loeren naar onze hals.

Het zal onschuldig beginnen.
Het begint altijd onschuldig.
Zodat we blind blijven
terwijl we stap na stap
de loopplank worden opgeduwd.

Zodat we de haaien pas zien als ze bijten.

Het begint op straat
het volk zal voor onze voeten spugen
en ons de rug toekeren.

Onze subsidies worden afgeschaft,
niet alles in één keer,
maar druppel voor druppel
wordt de geldkraan dicht gedraaid.

We zullen voor gesloten deuren staan
van de theaters, de musea,
de concertgebouwen.

In de boekhandel zoeken we vergeefs
naar poëzie, naar wetenschap,
naar literatuur tussen ellendelange rijen
grootletterboeken, thrillers,
wegwerpsentiment en dieetpillen.

Alle cultuur wordt een misdaad
en wij, de liefhebbers, de scheppers,
wij zijn de hoofdverdachten.

En in het klimaat van het volk
staat een verdachtmaking gelijk
aan een veroordeling.

Wie op de televisie verder durft te kijken
dan de eerste drie kanalen
ziet een visioen van onze toekomst;
leeg, gedachteloos en op vol volume.
Waarin valse glitternichten
de nieuwe filosofen zijn
wier geëxalteerde uitroepen
de leidraad zijn
om het leven op in te richten.
Waarin een woonwagenzanger
als Dichter des Vaderlands wordt onthaald
die geen enkele gedachte ventileert
die dieper gaat dan hij weet te rijmen.
Waarin we voor vertroosting na middernacht
ons heil moeten zoeken bij de commerciëlen,
en ons nieuwe volkslied wordt verkozen
tijdens een uitzending van het Songfestival.

De lat zal zo laag komen liggen
dat wij erover struikelen
en onze nek breken.

Elke poging tot verheffing
wordt verboden, op straffe des doods,
want 'wijk niet van de korenmaat'
wordt 's lands nieuwe motto.

En denk niet dat ik overdrijf
de geschiedenis geeft mij gelijk.
In elke volkswil-dictatuur
wordt de elite zwart gemaakt,
de kunst van haar zoektocht,
haar twijfel en betekenis ontdaan.

Foucault zei al dat de kwaliteit
van een maatschappij
is af te lezen aan hoe het volk
omgaat met zijn kunstenaars,
gevangenen en zwakzinnigen.

Als deze zwakzinnigen het voor het zeggen krijgen
kwijnen de kunstenaars in de gevangenissen weg.

In zijn ideale staat verbande Plato de dichter.
Want de dichter komt met twijfels
die elke waarheid in de weg staan.
Het volk wil helderheid, hang de dichters op!

Hitler bestempelde Intratuinkitsch
als triomf brengende Leitkultur
en alles wat afweek of kon verontrusten
werd als ontaard weggezet.
Het volk wil zien wat het voorstelt,
schiet de twijfelaars af!

Onder Mao kregen intellectuelen een puntmuts op
werden georganiseerd uitgejouwd
met eieren en rot fruit bekogeld
in heropvoedingskampen opgesloten.
Gedachten vullen geen magen,
het volk heeft honger, sluit de denkers op!

In Iran vindt iedereen hetzelfde,
wie een mening uit durft te spreken
die dissonneert met het akkoord
wordt uit het openbare leven weggerukt.

Het volk wil maar één waarheid, snijdt de critici weg!

En wij? Wij zullen niet worden gespaard.
Wij zullen worden gebrandmerkt,
de E van Elite zal met gloeiend staal
in ons voorhoofd worden geschroeid.
Erger nog dan het Kaïnsteken,
dit bewijs van geestelijk vermogen.

Wij zullen samen worden gedreven
in televisiestudio's
waar het publiek ons via sms berecht.

Wij zullen worden verbannen
naar een onbewoond eiland
waar een camera op onze smoel
ons hulpeloze sterven registreert
en om het kwartier
voor een reclameblok onderbreekt.

Wij zullen *on ice* worden mishandeld,
geradbraakt en gevierendeeld,
de moderne variant
van gladiatorenspelen.

Wij kunnen de geschiedenis niet ontlopen,
dit grimgebleekte visioen wordt waarheid
als wij als verlamd blijven zitten
terwijl het volk de macht grijpt.

En het is onze eigen schuld.
Wij hebben het volk toegestaan
zich als ratten te vermenigvuldigen
als een besmetting voort te woekeren
met hun alcohol damp en hun zware shag
met hun hart dat tussen onderbuik en schaamstreek klopt.

Nu kunnen we eerlijk zijn, wij zijn onder elkaar,
hier is het volk, de vijand, niet te vinden, nog niet te vinden.
Het volk verzamelt zich rond friettentent en op kermissen,
het houdt zich op bij uitkeringskantoren
en op betonnen pleintjes na zonsondergang.
Ze verlaten hun scholen voortijdig
en bewegen zich voort op opgevoerde scooters
of in opgevoerde invalidenwagentjes.

De mensen.
De massa.

Het volk. [*spuugt*]

De klassieke Grieken
hadden een drieëenheid
van harmonie.
Een trits begripen
die in balans
het menselijke oversteeg
en naar het heilige kon reiken.
Het goede, het juiste, het schone.

Het volk reikt niet naar de hemel
maar wendt zich van de goden af
en klauwt de modder in.
Het volk dat is het domme,
het zwakke, het lelijke.

En wat dom en zwak en lelijk is
dat is gevaarlijk.

We hebben het geprobeerd.
We hebben geprobeerd de zwakken aan te sterken
de lelijken mooi te maken
de dommen te verheffen,
maar het is mislukt.

Wij hebben de drempel keer op keer verlaagd.
De slaaf werd arbeider
en de arbeider werd lid van onze samenleving.
We hebben het volk onderwijs gegeven,
Cultuur! Manieren om zichzelf te verheffen!
Maar heeft het volk er iets mee gedaan?
Het volk griste zijn auto en zijn plasmascherm,
zijn vrije dagen en zijn krat bier uit het aanbod
en keek niet naar de rest om.

Hopla. Toet.

Hoe hebben wij deze troep zwakzinnigen,
deze primitieve, nauwelijks sprekende apen
ooit als burgers kunnen beschouwen?

We hadden ze vast moeten ketenen in instellingen,
met pikhouwelen langs de greppel moeten zetten,
of gesteriliseerd achter de lopende band,
waar ze tenminste nog een functie hadden.

We hadden ze de ellende van de wereld moeten besparen

we hadden ze moeten smoren in de moederschoot
maar we hebben ze een infuus gegeven
het infuus van uitkering, huursubsidie, van inspraak zelfs.
Zoals wij de ten dode opgeschreven kinderen
een infuus met chemicaliën in de arm prikken
om hun zinloze leven nog even te rekken
hebben wij het leven van het volk gerekt
door ze een plek te gunnen in onze samenleving.

En is het volk dankbaar?

Nee.

Het volk groeit als een kanker in ons midden
klaar om ons gezonde weefsel aan te vallen
en als wij te laf zijn de scalpel te pakken
om het volk uit ons midden weg te snijden
zal de kanker ons overwoekeren en verstikken.

En als de lach nog functie heeft,
laat het volk zich dan dood lachen,
wij moeten het opeen proppen in douchecabines
en blootstellen aan een hoge concentratie lachgassssssssssssshh.

Hopla. Toet!

Hier schrikken we misschien van.
Zo zijn wij niet opgevoed.
Wij geloven dat ieder mens gelijk is
en als hij niet gelijk is
dan minstens gelijkwaardig.

Want ieder mens bloedt
als je het steekt
ieder mens lacht
als je het kietelt
ieder mens schijt
als het gevrotten heeft.

Wij houden er toch principes op na, hogere idealen?
Wij geloven toch dat elk probleem opgelost kan worden
door dialoog en samen een kop thee te drinken?

Het is lastig thee drinken
als je strot open is gekliefd.

Wij moeten opstaan.
Wij moeten stelling nemen.

Wij moeten het volk uitroeien
voor het ons uitroeit.

Misschien vinden wij dat
een misdaad tegen de menselijkheid.

Maar een grote schoonmaak
is pas een misdaad tegen de menselijkheid
als die te vroeg wordt afgebroken.

Wij moeten dus grondig zijn; geen getuigen!
Wij zijn in oorlog, het is wij of de ander.
Wij kunnen ons geen nuance meer veroorloven
als wij willen overleven.

Toen Nero naar zijn brandend Rome keek
was dat op de klanken van klassieke muziek,
maar nu de vlammen aan *ons* Rome likken
is de achtergrondmuziek een keiharde beat
het gelijkmatig ritme van duizend handen
die in de maat klappen.

Hopsa hopsa hopsa.

De massa marcheert niet,
maar host in polonaise onze kant op,
klaar om ons te vermorzelen.

En als u wilt overleven, sta ik voor u,
ik houd mijn armen voor u gespreid
ik zal voor u de eerste stappen zetten.
U hoeft mij maar te volgen
en ik vervolmaak u
ik transformeer u van getuige
naar gerechtvaardigde dader.

Want gerechtvaardigd zijn wij,
die het volk willen uitroeien.

Wij staan met de rug tegen de muur.

Wij moeten als een ziekte om ons heen slaan
en van die ziekte zal ik het eerste virus zijn.

Wij moeten deze oorlog aangaan
en van de oorlog zal ik de eerste kogel zijn.

Wij moeten ons zuiveren van het volk
en van die zuivering zal ik het vuur zijn
ik zal de eerste brandhaard zijn
ik zal de eerste vlam zijn en ons aansteken
wij zullen als wakkerende vlammen
naar alle windstreken uitwaaien
en het volk ten onder laten gaan.

Geen getuigen!
Geen getuigen!
Geen getuigen!